

دلایل غیبت صغری و کبری امام زمان

امامت حضرت مهدی(عج) پس از شهادت امام یازدهم آغاز می‌شود، امام بزرگواری که براساس مشیت و حکمت الهی از نظرها پنهان است تا مصون بماند از گزند دشمنان و بدخواهانی که وجود آن حضرت را تاب نمی‌آورند.

خبرگزاری مهر : امامت حضرت مهدی(عج) پس از شهادت امام یازدهم آغاز می‌شود، امام بزرگواری که براساس مشیت و حکمت الهی از نظرها پنهان است تا مصون بماند از گزند دشمنان و بدخواهانی که وجود آن حضرت را تاب نمی‌آورند.

ولادت حضرت مهدی صاحب الزمان در شب جمعه، نیمه شعبان بوده است . پس از اینکه امامت به امام دهم حضرت هادی (ع) و امام یازدهم حضرت عسکری (ع) رسید، کم کم در بین فرمانروایان و دستگاه حکومت جبار نگرانیهایی پدید آمد چون براساس اخبار و احادیث آنها مطلع شده بودند که از امام حسن عسکری (ع) فرزندی تولد می‌یابد که تخت و کاخ جباران و ستمگران را واژگون و عدل و داد را حکمفرما می‌کند.

امام دهم بیست سال در سامرا تحت نظر و مراقبت بود و سپس امام یازدهم نیز در آنجا زیر نظر و نگهداری حکومت به سر می برد .

به دلیل مراقبتهای سخت ستمگران برای شناسایی حضرت مهدی(عج)، دوران حمل و تولد آن حضرت از مردم مخفی نگه داشته شد و جز چند تن معدود از نزدیکان یا شاگردان و اصحاب خاص امام حسن عسکری (ع) کسی او را نمی دید . آنان نیز مهدی را گاهی می دیدند، نه همیشه و به صورت عادی .

در مدت 5 یا 4 سال آغاز عمر حضرت مهدی که پدر بزرگوار آن حضرت حیات داشت، شیعیان خاص به حضور حضرت مهدی می رسیدند .

از جمله چهل تن به محضر امام یازدهم رسیدند و از امام خواستند حجت و امام بعد از خود را به آنها معرفی کند تا او را بشناسند و امام چنان کرد .

آنان پسری را دیدند که بیرون آمد شبیه به پدر خویش . امام عسکری فرمود: پس از من، این پسر امام شماس است امر او را اطاعت کنید ، از گرد رهبری او پراکنده نگردید، که هلاک می شوید و دینتان تباه می گردد . این را هم بدانید که شما او را پس از امروز نخواهید دید تا اینکه زمانی دراز بگذرد بنابراین از نایب او عثمان بن سعید اطاعت کنید .

به این ترتیب امام یازدهم با تأکید بر واقع شدن غیبت کبری، امام مهدی را به جماعت شیعیان معرفی و استمرار سلسله ولایت را اعلام کرد.

حضرت مهدی پنهان می زیست تا پدر بزرگوارش حضرت امام حسن عسکری (ع) در روز هشتم ماه ربیع الاول سال 260 هجری دیده از جهان فرو بست .

در این روز بنا به سنت اسلامی می بایست حضرت مهدی بر پیکر مقدس پدر بزرگوار خود نماز گزارد تا خلفای ستمگر عباسی جریان امامت را تمام شده ندانند .

به هنگام نماز بر امام حسن عسکری، مردم دیدند کودکی با شکوه هر چه تمامتر از سرای امام بیرون آمد، جعفر کذاب عموی خود را که آماده نماز گزاردن بر پیکر امام بود به کناری زد و بر بدن مطهر پدر نماز گزارد .

مشیت و حکمت الهی حکم کرد حضرت مهدی(عج) از نظرها پنهان نگهداشته شود تا مصون بماند از گزند دشمنان و بدخواهانی که وجود آن حضرت را تاب نمی‌آورند.

غیبت کوتاه مدت یا غیبت صغری

مدت غیبت صغری بیش از هفتاد سال بطول نینجامید و در این مدت نایبان خاص به محضر حضرت مهدی (عج) می رسیدند و پاسخ

نامه ها و سؤالات را به مردم می رساندند . نایبان خاص که افتخار رسیدن به محضر امام را داشته اند چهار تن بودند که به " نواب خاص " یا " نایبان ویژه " معروفند .

نخستین نایب خاص مهدی (ع) عثمان بن سعید اسدی است . که ظاهراً بعد از سال 260 هجری وفات کرد و در بغداد به خاک سپرده شد . عثمان بن سعید از یاران و شاگردان مورد اعتماد امام دهم و امام یازدهم بود و خود در زیر سایه امامت پرورش یافته بود .

دومین سفیر و نایب امام محمد بن عثمان بن سعید فرزند عثمان بن سعید است که در سال 305 هجری وفات کرد و در بغداد بخاک سپرده شد . نیابت و سفارت محمد بن سعید نزدیک چهل سال بطول انجامید .

سومین سفیر حسین بن روح نوبختی بود که در سال 326 هجری فوت کرد .

چهارمین سفیر و نایب امام ابوالحسن علی بن محمد سَمَری است که در سال 329 هجری قمری در گذشت و در بغداد دفن شد . مدفن وی نزدیک آرامگاه عالم و محدث بزرگ ثقه الاسلام محمد بن یعقوب کلینی است .

همین بزرگان و عالمان در دوره غیبت صغری واسطه ارتباط مردم با امام غایب و حل مشکلات آنها بوسیله حضرت مهدی (عج) بودند .

غیبت کبری و نیابت عامه

این دوره بعد از زمان غیبت صغری آغاز شد و تا کنون ادامه دارد . این مدت دوران امتحان و سنجش ایمان و عمل مردم است .

در هیچ دوره ای پیوند امام زمان با مردم گسیخته نشده است . اکنون نیز که دوران نیابت عامه است عالم بزرگی که دارای همه شرایط فقیه و دانای دین بوده و نیز شرایط رهبری را دارد ، در رأس جامعه قرار می گیرد و مردم به او مراجعه می کنند و او صاحب " ولایت شرعیه " است به نیابت از حضرت مهدی (عج) .

متن نامه حضرت مهدی (عج) به علی بن محمد السمری

شیخ صدوق از "حسن بن احمد مکتب" روایت کرد: در آن سالی که ابوالحسن علی بن محمد سمری وفات یافت، من در بغداد بودم و چند روز پیش از وفاتش به محضرش شرفیاب شدم. وی در آن روز، توقیعی از امام زمان علیه السلام بیرون آورد و برای مردم قرائت کرد.

متن آن نامه مبارک چنین بود: بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ. یا علی بن محمد السمری! أعظم الله أجر اخوانک فیک، فأتک مَیَّتْ ما بینک و بین سته آیام، فاجمع أمرک و لا تُوصِ الی أحدٍ فیقوم مقامک بعد وفاتک، فقد وقعت الغیبه التامه فلا ظهور الا بعد اذن الله تعالی ذکرهُ و ذلک بعد طول الأمد و قسوه القلوب و امتلاء الأرض جوراً و سیأتی من شیعتی مَنْ یَدْعی المشاهده، ألا فمن ادّعی المشاهده قبل خروج السفیانی و الصّیحه فهو کذابٌ مُفتَر، و لا حول و لا قوه الا بالله العلیّ العظیم.

به نام خداوند بخشاینده مهربان. ای علی بن محمد سمری! خداوند متعال به برادران دینی ات پاداشی عظیم درازدست دادنت، کرامت فرماید. به درستی که تو از امروز تا شش روز دیگر وفات خواهی یافت. پس خود را آماده ساز ولی به کسی وصیت (به نیابت) مکن که قائم مقام تو پس از وفاتت گردد. چه این که غیبت بزرگ آغاز گردیده است و مرا ظهوری نخواهد بود، مگر به اذن خداوند منان. ظهور من آن قدر به درازا خواهد کشید، که دلها را قساوت فراگیرد و زمین از جور و ستم لبریز گردد و به زودی کسانی از شیعیانم می آیند و ادعای مشاهده و دیدنم را می نمایند. آگاه باشید که هر کس پیش از خروج سفیانی و رسیدن صیحه آسمانی، ادعای مشاهده و دیدن مرا نماید دروغگو و افترا زننده است.

منبع: گروه اندیشه خبرگزاری مهر